

спасятъ въ триремитѣ си, или задъ якитѣ стени на Константиновградъ...

И вълна на възторгъ, безумно обожание и почитъ къмъ царя се разливаше въ душата на всички българи.

Въ последната катуна, името на Калояна се споменаваше съ лабожно страхопочитание и слѣпа преданостъ...

А славата му отлетѣ задъ границитѣ на България и очуди и порази свѣта...

Трубадури съчиниха пѣсни за могъщия царь, крале, велможи и клирици слушаха поразени разказитѣ на гончии и вестиносци, за страшната брань при Адриановградъ.

Тържественото завръщане на победителя на латинитѣ, бѣ едно непрекъснато праздненство.

Презъ кждето минѣха Калояновитѣ войски, тълпи народъ се стичаха, и съ неудържимо ликуване приветствуваха великия царь. Цѣлата българска земя се радваше и веселѣше. Въ всѣки крепостенъ градъ, катастрофилактъ нареждаше да се сложатъ народни трапези, кждето по нѣколко дни и нощи наредъ, сиромаситѣ градски люде и парици отъ околието, ядѣха и се напиваха до насита.

Калоянъ даде голѣми дарения на черкви и мѣнастири, възвиси въ болярско достойнство мнозина войводи, раздаде земи и пари, опрости много даждия, отпусна свободи на богомилитѣ, мнозина парици направи себри, подари Родопскитѣ земи, въ пронияетство, на деспота Славъ, възвиси Шишмана въ велико болярско достойнство.

Цѣло Търново излѣзе на три поприща извънъ града да посрещне победоноснитѣ войски. Съ кринове и темениги, румени девиси, искаха да посипятъ славния царь. Съ свещени хоругви и кадила, патриархътъ заедно съ всикитѣ епископи, щѣше да приеме съ благословъ неустрашитѣ войскари.

Когато безкрайното шествие се зададе, тълпата диво зарева отъ възторгъ. Гугли захвърчаха въ въздуха, цвѣтя се посипаха подъ нозетѣ на коне и пешеходци. Барабани забиха бавно и тържествено. Трѣби затрѣбиха въ луда превара.